

วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 3 เทศกาลธรรมดา ปี C

ข้อคิดจาก FABC

- สอนเรื่องการแต่งงาน
- เพื่อความหมายของการเตรียมตัวแต่งงาน การไม่เร่งรีบ โดยต้องมีการเตรียมตัวอย่างดีตามแบบคริสตชน
- อธิบายถึงข้อห้ามที่ควรทราบในเรื่องการแต่งงาน

สอนเรื่องความเหมาะสมในเรื่อง วยที่เหมาะสมกับการแต่งงาน และการจัดการแต่งงานตามธรรมเนียมที่ดีงามของคริสตชน

บทอ่านจากหนังสือเนหะมีย์

พระคัมภีร์เล่าเรื่องการกลับมาของประชากรของพระเจ้า กลับมาจากที่เนรเทศในบาบิโลน และเมื่อกลับมาแล้ว เอสราได้นำหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติมาอ่านให้ประชาชนฟัง

- โดยประชาชนได้กราบลงนมัสการพระวาจาของพระเจ้า พระธรรมบัญญัติของพระเจ้าที่พวกเขาอาจได้หลงลืม และไม่ได้ปฏิบัติ หรือ “ไม่ได้ซื่อสัตย์” ต่อพระธรรมของพระเจ้า ดังนั้น พวกเขาจึงต้องตกอยู่ในการเนรเทศ
- พวกเขาต้องร้องไห้เมื่อได้ยินพระธรรมบัญญัติเพราะคิดถึงการละเมิดของตนเอง แต่เนหะมีย์ได้ประกาศให้เห็นว่า วันแห่งการกลับมาของพวกเขาเป็นพระพรของพระเจ้า การกลับมาอยู่บนแผ่นดินของพวกเขาที่พระเจ้าประทานให้เป็นความยินดี เป็น “วันของพระเจ้า” หมายความว่า พวกเขาได้รับการช่วยให้รอดพ้น ได้รับการอภัย และได้กลับมาสู่ความถูกต้องจากความหลงผิดพลาดไป
- ดังนั้น เมื่อได้กลับมาแล้ว แม้พวกเขาได้ยินพระธรรมบัญญัติ สำนึก ร้องไห้ แต่ต้องไม่ลืมความยินดีแห่งการได้กลับมาด้วยเช่นกัน เพราะการเชื่อมั่นในความรักของพระเจ้าคือพลังของชีวิตของพวกเขาต่อไป

บทอ่านจากจดหมายนักบุญเปาโลถึงชาวโครินธ์ฉบับที่หนึ่ง

- เปาโลยังคงยืนยันและสอนถึง “ความเป็นหนึ่งเดียว” ความกลมกลืนเป็นพระพรของพระเจ้า เหมือนกับร่างกายแม้มีอวัยวะหลายส่วนที่แตกต่างกันแต่อวัยวะเหล่านี้ก็ทำหน้าที่เป็นเอกภาพ
- ท่านย้ำว่า ทุกคนที่เป็นคริสตชน ทุกคนที่ได้รับศีลล้างบาปนั้น รวมกันเข้าเป็นกายเดียวกัน แม้ว่าจะมีเชื้อชาติต่างกัน ยิวหรือกรีก ทาสหรือไทก็ตาม เพราะอาศัย “พระจิตเจ้า” ทุกคนจึงรวมเป็นกายเดียวกันในพระกายทิพย์ของพระคริสตเจ้า คือ พระศาสนจักร
- ดังนั้น โดยเหตุผลนี้เองที่จะต้องไม่มี “การปฏิเสธ” กันและกันเลยในบรรดาคริสตชน ตรงกันข้าม จำเป็นต้องมีการ “ให้เกียรติ” โดยเฉพาะสำหรับส่วนของร่างกายที่อ่อนแอกว่า หมายถึงการเอาใจใส่ให้เกียรติผู้ที่อ่อนแอหรือต่ำต้อยกว่า เพราะเขาเหล่านั้นก็สำคัญมากเช่นกัน

- ดังนั้น ทุกคนพึงสำนึกในบทบาท หน้าที่ของตนเอง และดำเนินชีวิตตามบทบาทหน้าที่ของตน ด้วยความเต็มใจ และยินดีต่อผู้อื่นเสมอ

บทอ่านจากพระวรสารนักบุญลูกา

- เราได้ฟังบทเริ่มต้นของพระวรสารนักบุญลูกา ประกาศความตั้งใจของลูกาที่จะเล่าเรื่องพระเยซูเจ้า โดยลูกาเขียนว่า “ท่านเทโอฟิลัสที่เคารพยิ่ง” ดูเหมือนเราเห็นว่าลูกาพยายามเรียบเรียงเรื่องราวเกี่ยวกับพระเยซูเจ้า เพื่อเขียนบอกแก่ “เทโอฟิลัส” เพื่อให้เขาได้รับรู้ความจริงเกี่ยวกับพระเยซูเจ้า
- ความหมายของชื่อ “เทโอฟิลัส” แปลว่า ผู้ที่รักพระเจ้าหรือผู้ที่พระเจ้าทรงรัก และแน่นอนน่าจะเป็นนามสมมุติ เพื่อจะเน้นว่า ความจริงที่ลูกาเล่าในพระวรสารเกี่ยวกับพระเยซูเจ้านี้ต้องการมอบให้แก่คริสตชนทุกคนในนามเทโอฟิลัสนั่นเอง
- “พระเยซูเจ้า” คือ “ชาวดี” พระวรสารเล่าว่าพระองค์อ่านพระคัมภีร์ในศาลาธรรมในวันสับาโต และข้อความนั้นคือ “พระจิตของพระเจ้าทรงอยู่เหนือข้าพเจ้า... ทรงส่งข้าพเจ้าไปประกาศข่าวดีแก่คนยากจน ประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย ให้คนตาบอดกลับมองเห็นได้อีก ให้ผู้ถูกกดขี่ได้รับการปลดปล่อย... และประกาศปีแห่งความโปรดปรานของพระเจ้า” และนี่คือความหมายของพระคัมภีร์นี้ที่สำเร็จในองค์พระเยซูเจ้าเอง พระองค์ทรงเป็นชาวดี เป็นอิสรภาพแท้ และความโปรดปรานของพระเจ้า
- เมื่ออ่านจบพระองค์ทรงม้วนพระคัมภีร์เก็บ ภาพที่น่าสนใจคือ “ดวงตาของบรรดาผู้ที่อยู่ในศาลาธรรมต่างจ้องมองดูพระองค์” นี่คือการสำเร็จของสิ่งที่พระองค์อ่านในพันธสัญญาเดิม ชาวดีนั้นสำเร็จในพระองค์ พระองค์คือที่มาของชาวดี อิสรภาพ การปลดปล่อย และความโปรดปรานของพระเจ้านั่นเอง

การไตร่ตรอง

- พี่น้องที่รัก เราจะสามารถสรุปได้อย่างแน่นอนว่า พระเยซูเจ้าคือบ่อเกิดแห่งความยินดี อิสรภาพ ชีวิต และความครบครันของเรา
- ถ้าเราทุกคนที่เป็นคริสตชน “เทโอฟิลัส” คือ “เป็นผู้ที่รักพระเจ้า” เราพึงจะเจริญชีวิตของเราอย่างไร
- ในเมื่อเราได้รู้จักพระเจ้า เราได้รักพระองค์ ได้เป็นประชากรของพระองค์ เราจะสามารถปักสายตาของเราที่พระองค์ เพื่อรับความรอดด้วยความวางใจในพระองค์เสมอมิใช่หรือ
- ถ้าเรามีพระเจ้าเป็น “ศูนย์กลาง” ชีวิตของเราควรมิใช่หรือที่จะมีเอกภาพในระหว่างกัน โดยเฉพาะ “พระเจ้าเป็นความรัก” ชีวิตของพระศาสนจักร ครอบครัว จะต้องเปี่ยมด้วยความรัก เอกภาพและความกลมกลืนมิใช่หรือ

- บ่อยครั้งเมื่อเราทำบาป เราจะเมิดความรักของพระเจ้า ส่วนตัว ครอบครัว สังคม เราพึงสำนึก กลับใจและเปี่ยมด้วยความยินดีเสมอ เพราะว่า พระเจ้าคือบ่อเกิดของความยินดีของเราไม่ใช่ หรือ
- พอลคิดว่าคริสตชนไม่น่าจะเป็นคนหมดหวัง แต่มีหวังเสมอ มีความยินดีเสมอไม่ใช่หรือ
- ถ้าเรามีพระคริสตเจ้าเป็นศูนย์กลางในชีวิต ในครอบครัว เราควรรัก ยอมรับ และให้เกียรติกัน และกันเสมอ ไม่ควรมีการปฏิเสธ หรือตัดขาดต่อกันใช่ไหม ถ้าเรายอมรับว่าพระเจ้าเป็นความรัก และพระองค์อยู่ในชีวิตของเราโดยทางศีลล้างบาปและศีลศักดิ์สิทธิ์ โดยทางพระวาจา
- พี่น้องที่รัก เราต้องยอมให้พระเจ้าสำคัญที่สุดในชีวิตของเรา ในครอบครัว สังคม ของเรา เพื่อว่า เมื่อมีพระองค์ทุกสิ่งก็บริบูรณ์ครบครัน ให้เรายอมรับให้พระองค์เป็นชีวิตของเราเสมอเถิด
- ครอบครัวคริสตชน ชุมชน วัด พระศาสนจักรที่มีพระเจ้า ย่อมเปี่ยมด้วยความศักดิ์สิทธิ์ไม่ใช่หรือนั้น ดังนั้น ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคนให้ฟังพระวาจาของพระเจ้า ปักสายตาที่พระเจ้า และให้ พระองค์ประทับในหัวใจของเราเสมอไปเถิด
- สุขสันต์วันพระเจ้า สุขสันต์เพราะพระเจ้าประทับกับเรา การมีพระองค์คืออิสรภาพแท้ ความสุขแท้ และความโปรดปรานของพระเจ้าแท้จริง